

wálja-ehhitub náhha; siiski ei ükski naernud, Praua párrast. Ómmeti lust olli wadata kuida ta seál seisis, silmad wöderoti weinlatte pole.

Agga ni pea fui Praua tedda någgi, haffas ta, ni haige fui ta olli, nenda naerma, et se läbbi üks kaswias, mis temma rindus lahti läks, ja ni paljo mäddä ja werd wálja aias, et ta haffas läkkatama.

Müüd ükski ennam ei pannud sedda Arsti tähhele, sest iggamees töttas Haiget aitma. Agga senni lúppas teine minnema — ifka módä feed joostes — ja ta wáhhel taggasí wadates, kas abbitarvitajad tagga járrel ollid, kúbbar ja keppi-fenne käes, et jánnes mitte fergeminne jallul — ni kaugele fui metsa sisse sai.

Seált juhtas ta omma moisa Kíssalistega fotfo, kes liinast taggasí tussid. Ei ükski neist tedda ennam tunnud, sest kúlma párrast olli ta nüüd sedda ühket kúbbaratki páhhå pannud. Agga ómmeti, fui ta neile keik ómmad willetsusse olli átarákinud, tundsid tedda keik, ja siis olli nisuggune naer wáljas, et monni püsti jallal tahtis surra.

Ei temma ennese naenagi tunnud tedda, ja

esfile heálest wottis ta ülles, kes ta olli. Agga need ühked rided aiasid kohhe hirmo wanna morisisse. Sest ta loi warsti kartma, et nende läbbi keik piddi ülestousima, ja nüüd ta mitto kord nuttes kahhetses, sedda tiggedat pussi mehhele ollewa teinud.

Séddawissi ifka on: mis innimenne wihhatius teeb, temma taggajárel, fui tuusist odda, süddames kánnab. Sago sepárrast igga Tíge, kes sedda jutto loeb, targaks ja parrando go meelet! sest temmagí meleparrandamisseks joole se jut selle tähtramafoga.

Hea melega olleks ta need rided ahjo wifand; agga, kui neid talkapárritakse, arvas ta, siis keik, mis ma, ðiget wisi ja kómrerat wisi ennesele forjand, ei ullata árra, sedda tassuda, ja sille ahhastussegata haffas nüüd keik ómmad pattud tundma: Kui mitto nuttis, minno halledusse peale lotes, minnole omma murret, üles ta isfeennesele, ja minna põrasin temmale selga, rõõmo jutto agga armastasín — nüüd ollen isse murrest; — fui mitto waest, haffas minno süddä minnemad, ja ma lassin sed-